

Ο ποιητής Αντώνης Φωστιέρης χθες, σήμερα, αύριο

Φυλλομετρώντας τον χρόνο, σ' ένα πισωγύρισμα στις 10 Απριλίου 2006, με τρυφερότητα ζωντανεύει στη μνήμη μου η συνάντηση με τους μαθητές του Δου Γενικού Λυκείου Καλαμάτας στη Σχολική τους Βιβλιοθήκη -ταπεινό αφιέρωμα-στον σημερινό καλεσμένο μας, που έχει περικλείσει στους στίχους του πλήθος από τις αγωνίες και τις αναζητήσεις μας, τα συναισθήματα και τους φόβους μας, τις σκέψεις και τους προβληματισμούς μας. Η συνάντηση είχε πραγματοποιηθεί στα πλαίσια του πρωτοποριακού προγράμματος «Συγγραφείς και εικονογράφοι στα σχολεία», μια πετυχημένη δράση του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου, που έδινε την ευκαιρία στους μαθητές να γνωρίσουν από κοντά τους δημιουργούς και να έλθουν σε επαφή με τη διαδικασία και την εμπειρία της δημιουργίας.

Σήμερα, 11 χρόνια μετά, σταθμεύοντας και πάλι με την ίδια δίψα στην ποίηση, με ιδιαίτερη χαρά, συγκίνηση, δέος και θαυμασμό, καλωσορίζουμε τον εκλεκτό μας ποιητή Αντώνη Φωστιέρη, έναν ξεχωριστό εκπρόσωπο της πνευματικής μας ζωής και συνάμα εκφραστή της διαχρονικής ελληνικής φιλοσοφίας και της αρχαίας ελληνικής σκέψης.

Στο φως μιας αναλαμπής σπάζει η κοινότυπη μονοτονία της σχηματοποιημένης καθημερινότητας και, μέσα από τις ρωγμές, η λάμψη της τη μετουσιώνει σε στιγμές ιδιαίτερα ξεχωριστές, στιγμές ικανές να μας μεταγγίσουν συγκινήσεις πρωτόγνωρες, εκστατικές, βαθύτατα αποκαλυπτικές.

Κάπως έτσι νιώσαμε και τότε, στο πλαίσιο της μικρής σχολικής μας κοινότητας, αλλά έτσι νιώθουμε και σήμερα, με την παρουσία του καταξιωμένου και αδιάλειπτα στρατευμένου στο όραμα της αισθητικής δημιουργίας, Αιγαιοπελαγίτη στη ρίζα του, ποιητή της γενιάς του 70, Αντώνη Φωστιέρη.

Στο έργο του- με ψελλίσματα γόνιμου προβληματισμού- τα βιώματα πλάθονται με αισθήσεις και διαισθήσεις, αναπλάθονται σε λέξεις, αρθρώνονται αρμονικά σε στίχους και με τον παλμό του ξάστερου λόγου ο ποιητής αδράχνει μυστικά νοήματα, νοήματα της ψυχής του μισοκρυμμένα μέσα στις φράσεις της ποιητικής του οδοιπορίας.

Ό,τι είναι μύχια εμπειρία ζωής, αντιφέγγισμα νου και σπαραγμός καρδιάς γίνεται κατάθεση ψυχής σε μια γλώσσα προκλητικά εξομολογητική.

Κάθε λέξη του είναι σύμβολο πολυνόητο, καρπός πνευματικής έξαρσης, πλεγμένης με πάθος και αμεσότητα.

Ψηλαφώντας τους στίχους του, ζητώντας σε καιρούς πνευματικής υποθερμίας και μετριότητας κάτι από τη γνώση του και τον παλμό της σκέψης του, τον νιώθουμε οικείο και γνώριμό μας. Είναι μια αίσθηση ζωντανή, που τη γονιμοποιεί η ουσιαστική και συνάμα πολύ προσωπική προσέγγιση αληθειών, που αγγίζουν βαθύτατα τις υπαρξιακές αναζητήσεις τού κάθε ανθρώπου, αναζητήσεις που κυοφορούν τα αξεδιάλυτα όρια της ύπαρξής του στον ορίζοντα του χρόνου, χωρίς τέλος, «που ως να πεθάνουν/ ονειρεύονται να φτάσουν σε μια γη /αλλά δεν φτάνουν».

Διαβάζοντας την ποίηση του Αντώνη Φωστιέρη νιώθω πάντοτε σαν να ακροβατώ σε μια άπειρη ευθεία με «ορίζοντα» σημεία την ζωή και τον θάνατο. Μελετώ με δέος, αλλά και θαυμασμό, την πολυκύμαντη ποίησή του, με τα πλήθος μεταφυσικά ερωτήματα και τις έντονες μεταφυσικές αγωνίες, τις ειπωμένες με στίχους. Γοητευτικός και πολύτροπος, με μια έμφυτη σχεδόν έλξη προς τα κάθε λογής σύμβολα και αυτόματα ερωτήματα προς τον αναγνώστη, αποτυπώνει απαντωτές - πολυδαίδαλους συνειρμούς. Είναι άγνωστο πού θα οδηγηθώ μετά από κάθε ανάγνωση... Μεταξύ πραγματικότητας και ονείρου, μεταξύ φαντασίας, μύθων, προσώπων και αντικειμένων αναδύονται λέξεις, στίχοι, ποιούνται ποιήματα τα οποία χρωματίζονται άλλοτε από το μαύρο και το άσπρο, άλλοτε από το φως και το

σκοτάδι, άλλοτε από τον σαρκασμό και την ειρωνεία, ώσπου στο τέλος σημαδεύουν τη σκέψη μου.

Ο απλός λεκτικός τόνος, οι πολλαπλές σημασίες της γλώσσας, το στοιχείο του απρόοπτου η διαδοχή εικόνων και ιδεών χωρίς τον στατικό λυρισμό της παραδοσιακής ποιητικής γλώσσας, στοιχειοθετούν υψηλή δραματικότητα ενώ ο ελεύθερος στίχος ρυθμοποιείται εσωτερικά. Κάποιες στιγμές, καθώς διεισδύουμε στο ανεξερεύνητο βάθος των στίχων τού ποιητή, νιώθουμε κάτι απροσδιόριστα δικό μας και οικείο, νιώθουμε σαν να έχουμε βαδίσει και εμείς στα χνάρια του σαν να έχουμε αγγίξει τις πηγές της έμπνευσής του. Ο απόηχος κάποιων στίχων μας επιτρέπει να ταυτιζόμαστε με τη δύναμη του λόγου του ώστε να αναδύεται η βαθιά θαμμένη, ανομολόγητη διάσταση του καθενός μας.

...Τι θέλω εγώ σ' αυτό το αέρινο άπειρο

Χωρίς ιδέες χωρίς σκοπό χωρίς ταυτότητα

Και γύρω άνθρωποι μια μυρμηγκιά στρίβοντας δρόμους

Σέρνοντας ένα ψόφιο ψάρι την ψυχή τους

Με το πιο στέρεο βήμα που έχω δει... ΑΕΡΙΝΟ ΑΠΕΙΡΟ σ.52

Ο Αντώνης Φωστιέρης μας έδωσε την ευκαιρία να δούμε συνολικά την ποίησή του συγκεντρώνοντας το 2008 σ' έναν τόμο από τις εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, με τον τίτλο Ποίηση 1970-2005, οκτώ (08) ποιητικές συλλογές. Οι εξής κατά σειρά: 1971: Το Μεγάλο ταξίδι, 1973: Εσωτερικοί χώροι ή τα είκοσι, 1977: Ποίηση μες στην Ποίηση, 1977: Σκοτεινός Έρωτας, 1981: Ο διάβολος τραγούδησε σωστά, 1987: Το θα και το να του θανάτου, 1996: Η σκέψη ανήκει στο πένθος, 2003: Πολύτιμη Λήθη.

Η τριανταπεντάχρονη ποιητική του πορεία, όπως διαγράφεται στον τόμο αυτό, διαθέτει ευδιάκριτα τα μορφολογικά χαρακτηριστικά και τους θεματικούς πυρήνες που επαναλαμβάνονται με κάποιες διαφοροποιήσεις στο πέρασμα των ετών, αλλά στην ουσία τους παραμένουν σταθεροί. Ο Φωστιέρης γράφει ποίηση κατά βάση σε ελεύθερο στίχο και με κεφαλαίο το αρχικό γράμμα του καθενός, κατά το αγγλοσαξωνικό πρότυπο. Το ατομικό υπαρξιακό στοιχείο επεκτείνεται στο κοινωνικό βίωμα υποκρύπτοντας ανεπαίσθητα ματαιωμένες ελπίδες. Με αμεσότητα απευθύνεται στους αναγνώστες με ερωτήσεις ευθείες ή πλάγιες, έτσι ώστε τα ποιήματά του καθίστανται πιο οικεία και παραστατικά. Ο εξομολογητικός τόνος, ο έντονος αφηγηματικός χαρακτήρας των ποιημάτων του, το δεύτερο πρόσωπο και οι ενσωματωμένοι διάλογοι επιτείνουν το κλίμα της οικειότητας.

Στην ποίησή του ακόμα και στο ξεκίνημά της, δεν έλειψαν ποτέ τα μεταφυσικά ερωτήματα. Προσεγγίζουμε μια ποίηση που αρθρώνεται πάνω στις οριακές γραμμές των μεταφυσικών ερωτημάτων του ανθρώπου. Ανθρώπινα ερωτήματα που χωρίς λύσεις, χωρίς ρητορείες και κομπασμούς αποτελούν μια υπαρξιακή προσευχή, ψηλάφηση θανάτου και φιλή ζωής.

Στοχαστής, ακριβής στις διατυπώσεις του, μετατρέπει με τρόπο μοναδικό τα αισθήματα σε σκέψεις, αλλά προπάντων τις σκέψεις σε αισθήματα. Χαρακτηριστική η δύναμη του ποιητικού λόγου, η απλότητα, η αμεσότητα των εικόνων, το αποκαλυπτικό φάσμα της στοχαστικής του πολυσημίας. *Έσκαψε τόσο μέσα του,/ που τέλος,/ Στο βάραθρο που ανοίχτηκε/, γκρεμίστηκε και πάει.*

Επιλογή ανάγνωσης: ΓΛΥΠΤΟ σ.17 ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΩΡΩΝ σ.22, από τη συλλογή ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ 1971
ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ σ.32 από τη συλλογή ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ Ή ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ 1973

Σκοτεινός έρωτας 1977

... κι όλα τα χρώματα που ζήτησαν εκεί

Το τελικό κρησφύγετο. Ένα απόσταγμα σοφίας είναι ο πρόλογος του ποιητή στην ποιητική συλλογή σκοτεινός έρωτας, όπου διαφεντεύει η άποψη των στίχων ότι το κάθε ποίημα αρχίζει και τελειώνει, είναι από μόνο του ένας κύκλος αυτοτελής και εντελεχής, σαν της ζωής τον κύκλο.

Ο έρωτας παρών στην ποίησή του ως αμοιβαία μεταποιητική δύναμη ουσίας αλλά και πάθος. Ο έρωτας ένα τρελό κυνήγι μες στη νύχτα/ τρέχοντας με εκατό.

Επιλογή ανάγνωσης: Η ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ σ.50, ΠΟΙΟΣ ΕΙΣ' ΕΣΥ σ.58

Ποίηση μες στην Ποίηση 1977

Η συλλογή αποτελεί ένα είδος ποιητικής. Τα ποιήματα ποιητικής με θέμα τον ρόλο του ποιητή και την ποιητική διαδικασία, απασχόλησαν τον Αντώνη Φωστιέρη σ' όλο το άνυσμα της λογοτεχνικής του πορείας. Ο ποιητής εδώ σε μια ατέρμονη αναζήτηση με τρόπον εικονογραφικό, γρήγορη εναλλαγή εικόνων και άπιπλα ποιήματα συνθέτει το κολάζ της ποίησης. Μιας ποίησης που κατακτάται με λέξεις. *Αυτές τις λέξεις που σκάσανε σα ρόδι*, ξεφεύγουν από τις σελίδες του βιβλίου και πηδούν στον καμβά μιας εικόνας που έχει εξυφάνει ο λόγος και η περιγραφική του δύναμη...

Ένα σύννεφο ποίημα /Αιωρείται στον αέρα./Ελάτε να χορέψουμε γυμνοί /μήπως βρέξει /σ' αυτή τη σελίδα σ.130

Μ' αυτό το ποίημα παίζουμε απόψε /Σας το πετάω και το πετάτε πίσω/Τ' ανοίγουμε στα δυό κι οι λέξεις χύνονται./Γιατί αν νωρίς δεν σ' εξουδετερώσουμε /-Ατιμο ποίημα-θα μας γονατίσεις σ.128

Ο διάβολος τραγούδησε σωστά 1981

Ο διάβολος τραγούδησε και μάλιστα σωστά; Μίλησε με πειθώ; Κλαψούρισε για να εισακουστεί; Πέταξε με τρυφερά φτερά; Πάντως έπεισε τους πρωτόπλαστους χωρίς δυσκολία να πάνε στην όμορφη μηλιά και να κόψουν τον απαγορευμένο καρπό για να τον φάνε και να γίνουν λέει και αυτοί θεοί. Ας ακούσουμε τους στίχους του ποιητή που με την ξεχωριστή τους δύναμη μας μαγεύουν.

Επιλογή ανάγνωσης: Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ ΣΩΣΤΑ σ.163,
ΜΕ ΤΡΥΦΕΡΑ ΦΤΕΡΑ σ.148

Το θα και το να του θανάτου 1987

Στη συλλογή αυτή ο θάνατος, ως ακραίο όριο της φυσικής ζωής αποτελεί ένα όριο και μια αφετηρία για τη σκέψη. *Όποιος μπαίνει στο θάνατο δεν μιλάει πια για αυτόν/ κι όποιος ζει τη ζωή την ξεχνάει για πάντα.* Ο Αντώνης Φωστιέρης τολμά να εξερευνά το βάθος και τα άδυτα της έννοιας, της λέξης θάνατος, της λέξης που και στο άκουσμα της μας πιάνει φόβος και τρόμος για το άγνωστο αυτό, του προορισμού μας που πάντα πιστεύουμε πως θα είναι πολύ μακριά από μας, που συνεχώς τον απευχόμαστε για τους δικούς μας ανθρώπους και τα αγαπημένα μας πρόσωπα.

Από «Το θα και το να του θανάτου» ο ποιητής μεταπηδά στη συλλογή **Η σκέψη ανήκει στο πένθος 1996** και ως δεξιότηχνης του λόγου και δημιουργός εικόνων, στο ποίημα ΟΜΙΛΙΑ ανιχνεύει τις πολλαπλές σημασίες της γλώσσας, με παιχνίδια

ομόηχων λέξεων καταλήγοντας στο τελευταίο στίχο *ΩΜΗ ΛΕΙΑ* ενός ανήλεου κυνηγιού.

Ενεργοποιεί τις αισθήσεις μας, καθώς η αράχνη ένα όν για το κοινό αίσθημα ταπεινό, γίνεται σύμβολο υφαίνοντας τον ιστό της ενώ το ποτάμι ποίημα *όταν φουσκώνει από την πολλή αγάπη, πνίγει.*

Επιλογή ανάγνωσης: *ΤΟ ΘΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ* σ.169, *ΑΣΩΤΟΣ* σ.176, *ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΙΗΜΑ* σ.231, *ΑΡΑΧΝΗ* σ. 251

Πολύτιμη Λήθη 2003

Στη βραβευμένη συλλογή, με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης 2004, Πολύτιμη Λήθη ο Αντώνης Φωστιέρης αφουγκράζεται τον παλμό και τις αγωνίες κάθε αναγνώστη και τις εκφράζει τόσο εύστοχα και ακέραια μέσα από τους στίχους του με λόγια, που εμείς γρήγορα και ασταμάτητα ρουφάμε για να ανακουφίσουμε τη δίψα της ψυχής μας. *Τα λόγια μένουν ενώ τα γραπτά πετούν* μας διαπερνά την ιδέα ο Αντώνης Φωστιέρης κατά την αντίστροφη ερμηνεία απ' τη συνηθισμένη και την παραδοσιακή. Τολμηρός ταξιδευτής στη σφαίρα της ζωής και της πολύτιμης ανακύκλωσης των φαινομένων της, ακάματος ξεναγός στην παραμυθένια χώρα *της Άπεφθης, Λυδίας των πάντων, Πολύτιμης λήθης...*

Πολύτιμη όμως μνήμη και αξεπέραστη για όλους μας η μορφή της μάνας την οποία επικαλείται ο ποιητής και συνομιλεί μαζί της στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον στο ποίημα: *Εκεί που είσαι* αλλά και στο ποίημα: *Η μάνα του αύριο.*

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ μαθαίνω κάνει πάντα παγωνιά. *Κι εσύ δεν πήρες φεύγοντας/Ούτε κουβέρτα./Να σκεπάζεσαι καλά/Με το χώμα σου* σ.283.

Το ποίημα αυτό με μια συγκλονιστική απλότητα και μια ξεχωριστή πληρότητα αισθημάτων, θαρρώ πως το ενστερνίζεται αυτοστιγμεί ο καθένας μας, ως ύψιστη αφιέρωση στα πολύ δικά του πρόσωπα που μίσησαν για πάντα.

Επιλογή ανάγνωσης: *ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΝΟΥΝ* σ.314, *ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΠΕΤΟΥΝ* σ. 313, *Η ΜΑΝΑ ΜΟΥ ΑΥΡΙΟ* σ.319 [Υστερόγραφο]

Τοπία του Τίποτα 2013

Στην τελευταία του συλλογή *Τοπία του Τίποτα* - Εκδόσεις Καστανιώτη, ο ποιητής άλλοτε ως στωικός Μάρκος Αυρήλιος ή ηρωικός Κυναίγειρος άλλοτε ως δάσος, τουλίπα, γρανάζι και έντομο, παίζοντας με τα γράμματα, τις λέξεις, τα ρήματα, τους χρόνους, τις εγκλίσεις, συνθέτει ποιήματα με απώτερο σκοπό την ιδεατή συμφιλίωση του θανάτου με την ζωή.

Ο συνειρμικός κόσμος του ποιητή, κόσμος ατέρμονης εμβέλειας και διακλαδώσεων, ανιχνεύει στην καθημερινότητα μια μεταφυσική διάσταση, που χωρίς αυτήν η ζωή θα περιοριζόταν σ' ένα άθροισμα περιστατικών που μάταια κανείς αναζητάει το νόημά τους. Συμπαρασύρει τον αναγνώστη σ' ένα συναρπαστικό ταξίδι ιδεών και σκέψεων ενώ παραμένει αινιγματικός και ανεξάντλητος

Η πραγματική αίσθηση της ζωής γίνεται το τίποτε που αναρριπίζει την εσωτερικότητα του ποιητικού υποκειμένου και τη μετουσιώνει σε συγκινησιακή δύναμη. Οι λέξεις, η μία δίπλα στην άλλη, συνδέονται σ' ένα νοηματικό σύνολο και ο ποιητής ως επιδέξιος τεχνίτης αναβλύζει από βαθιές φιλοσοφικές καταβολές. Ανασυνθέτει τον κόσμο που μας περιβάλλει προκαλώντας τόν αναγνώστη να επικοινωνήσει με ό,τι τροφοδοτεί τον ψυχισμό του.

Οι έννοιες του *Τίποτα* και του *Μηδενός* σε αντιδιαστολή με το *ανελέητο Κάτι*, αντανακλούν καταστάσεις για τις οποίες ίσως δυσκολευόμαστε να μιλήσουμε. Το κοινό κέντρο είναι ο θάνατος και όσο υπάρχει ο θάνατος, όλα είναι μεταφυσικά. Ο θάνατος επιβάλλει τους κανόνες παιχνιδιού της ζωής, γιατί αν δεν είσαι μέσα στο

τίποτε, τότε δεν είσαι μέσα στην πραγματική ζωή. Ποιήματα με βαθιά εσωτερικότητα, όπου πρωτεύουν οι σκέψεις και οι λεπτές συναισθηματικές αποχρώσεις και προκαλούν έντεχνα ισορροπημένες εκφράσεις βιωμάτων και συναισθηματικών δονήσεων και το *Τίποτα* αποκαλύπτει την ουσία του και μεταμορφώνεται σ' αυτό το ανελέητο κάτι μέσα από μια εναγώνια πάλη αλλά και ως γαλήνια παραδοχή ένα γραπτό είναι ένα σύμπαν από τίποτα. Και πως αυτό το ατέλειωτο γραπτό είναι το γραπτό μας ενώ Το μόνο αντίδοτο/ Στη σκοτεινή/ Αθανασία/ Του φόβου: /Ανυπαρξία.

Επιλογή ανάγνωσης: ΓΡΑΦΩ σ.10,ΟΙ ΠΕΙΝΩΝΤΕΣ σ.38, ΚΕΡΙ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ σ.83

Ο Φλωμπέρ έγραφε στη Γαλλίδα συγγραφέα Γεωργία Σάνδη «... γράφω όχι για τον σημερινό αναγνώστη, αλλά για όλους τους αναγνώστες που είναι δυνατόν να εμφανιστούν όσο θα ζει η γλώσσα». Η ποιητική γλώσσα του Φωστιέρη είναι ένας ζωντανός οργανισμός που ανθοφορεί και ανανεώνει το γλωσσικό μας τοπίο καθώς η ποιητική του αύρα μας σεργιανάει στο φως του ποιητικού στοχασμού, στο λυκόφως των περασμένων χρόνων, με τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες και τις διδαχές των μύθων, στο λυκαυγές των φιλοσοφημένων στίχων που επωάζονται και θα γεννιούνται στο διηλεκές.

Τα ποιήματά του υπακούουν σε αυστηρή πειθαρχία αξιοποιώντας τεχνικές εσωτερικών παρηγήσεων, λεκτικών παιχνιδιών με ενσωμάτωση αρχαίων ή ιδιωματικών λέξεων, παλίνδρομες καρκινικές γραφές και συντακτικές καινοτομίες. Όπως το ποίημα *ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ* με πολλές καρκινικές λέξεις που δηλώνουν τη *χάρη των ελληνικών ΣΟΦΟΣ, ΝΗΜΑ ΑΜΗΝ, ΑΓΑΠΗ Η ΠΑΓΑ, ΡΟΔΙΝΟ ΛΑΛΟΝ ΥΔΩΡ, ΞΑΝΑ ΑΝΑΞ, ΡΗΤΩΣ ΣΩΤΗΡ*, αλλά και το ποίημα *ΘΗΛΙΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΞΙ* σε δυο εκδοχές (ελεύθερος στίχος και παραδοσιακός με ομοιοκαταληξία). Προσωπική μου πρόταση, τα ποιήματα αυτά και άλλα όπως η *ΟΜΙΛΙΑ*, οι *ΣΥΝΑΨΙΕΣ* να διδαχτούν στην Α' Λυκείου ως κείμενα νεοελληνικής λογοτεχνίας, στην ενότητα «*παράδοση και μοντερνισμός στη νεοελληνική ποίηση*» ή να δοκιμαστούν στα εργαστήρια ανάγνωσης και δημιουργικής γραφής των σχολείων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ως ερέθισμα για έκφραση και δημιουργία.

Ο επίλογος της σημερινής εισήγησής μου αντλήθηκε από τις ποιητικές δημιουργίες των μαθητών του 6^{ου} Γενικού Λυκείου ως «δώρο αντίδωρο» στον ποιητή, από το τότε συναπάντημά μας με τίτλο «*μυστικός παλμός στη μαθητεία του θανάτου*». Θεωρώ ότι ο Αντώνης Φωστιέρης, σε μια κατάθεση ψυχής, δίδαξε σ' όλους μας ποίηση και σφράγισε την ψυχή μας με τη μνήμη μιας μοναδικής συνεύρεσης λόγου και τέχνης με ίχνη ανεξίτηλα και την ασίγαστη δίψα των μαθητών για ένα επόμενο ταξίδι στην ποίηση, όπου θα αναζητούμε το υψηλό, το ωραίο και το αληθινό:

Φως ρίχνουν στις χαραμάδες της ψυχής μου οι στίχοι του.

Ω! τι βαθυστόχαστος ποιητικός λόγος

Σκορπίζει ρίγη ανατριχίλας στο κορμί μου.

Το κάθε λεπτό θαρρώ πως τα ποιήματά του έγραψε ο Θεός

Ίσως ήταν ένα όνειρο τρελό, ένα παραμύθι μαγικό

Έσβησε τη θλίψη της μονότονης ζωής μου

Ριζωμένες στην καρδιά μου οι εικόνες των ποιημάτων του

Ήταν ένας κόσμος μαγικός, ψυχρός και συνάμα γοητευτικός.

Στο θεό εύχομαι έμπνευση να του δίνει πάντα.

Φως στο θάνατο ο κεραυνός της γλώσσας.

Ωριμος λωτός οι λέξεις που ξέφυγαν απ' την κανάτα της ψυχής.

Σαστισμένη η πένα φωτίζει το κενό των σελίδων.
Τραγούδι θανάτου οι σκιές του φωτός
Ιστορίες κάποιας μελωδίας γραμμοφώνου
Έρημη γη τα χρόνια που 'φυγαν ξεχασμένα
Ρευστός ο χρόνος που κυλά εις αεί
Ήρωες τα χρόνια που θα πολεμήσουν ξανά τη σιωπή
Στους δείκτες του χρόνου χαραγμένα τ' αγέννητα παιδιά της έμπνευσης.